

Turai Laura

Zsoltárok

*Ó, nem vagy hát sehol
mert mindenütt vagy
álmodlak ebben az álomban
hisz minden álom
ne hidd hogy őrület visz
hogy vágy hajt s
szenvedély csak...
őskutakból ömlik tűz
s a levegőben egyre lebeg tekinteted.
Almába harapok.
Harapásom nyomán hiányod
fehér fiakat szül és ragyog
Nem kértem merre járhatsz
szemed követ. Ki vagy te?
S ki vagyok én? Nyomunkban
ősi tanítások. Nem biztos,
hogy lovad gyorsabb, mint énekem
az elnehezülő szélben
Sírok és mosolygok, mert úgyis itt vagy.
Hiányod már nem árok, hegycsúcs.
Jöjj ki a rengetegbe! S láss meg
amikor felhőkön dalolászok
tudod te is, hogy a szálak szövődnék
már nem kapaszkodom, nekidőlök erődnek.
A semmi útjára rózságyról lelépek...
Nem kívánok mást.
Talán túlságosan ismerjük egymást?*

*

*Ó, igen, talán már áttáncoltam veled
jópár éjszakát – olyan jó, ahogy
bennem fuvolázik bársonyárnyú
s mégis fényes tanításod
a semmi subájába bújok, ha fázom
mert mindenem e tudat*

a mindenen kívül,
hisz milyen csodás volt
követni a felhők flangálását
fehéren és valami égi tej-színben
úszva csipkés-sivatagos szép
utakon, hol lelkedre látok.
Hogy szaladnék-e, ha hívnál
nem tudom már, mert mindegy is
hányszor járjuk körbe a kimeríthetetlen
forrást, míg le tudunk hajolni
merni két kezünkkel tiszta vizéből.
Ne is zavarjuk, hadd csobogjon
mélyen és merészen. De ne
fordítsd el tekinteted, hiába
tenned. Könnyeimben holnap
meglátnád arcodat titokzatos
űrben, misztikus találkozásaink
elkerülhetetlen topáz-tüzében
szárítva most szemem.

*

Míg az eső feketén marta az utakat
csak befelé láttam
a könyvtár könyörtelen alagútjában,
hol egy fekete párduc követett
kék szemével otthonos reményben
és lángban kínálva zöldellő lombok fényfiai
a mélyben talán szántottad
a reménytelenség földjét
hogy kikeljen belőle a
Paradicsom fája és szakítsunk
belőle újra és újra
külön-külön és az egész
emberiséggel együtt s aztán...
nem kéne mégis megfordulni végre?
Tenyeredért nyúl az alkony
álmomban, habár nem kereslek
úgyis egy levegőt szívunk
az éter kitartó tere beteríti lelkünk
ó, örökké-valóság
hívtalak ma hajóra
a vízen venni levegőt
s kiülni a tetőre tűző napra

*hogy leperegjen minden sár
hogy mondjam el, ami elmondhatatlan
neked, ki azt állítottad, ISMERSZ
mutasd meg, mennyit mersz!? merj, ne csak
sós vízből, az édes Dunából
s ha nem jössz, az sem baj hát...
majd fölszántom én a császár udvarát.*